

ὁ μὴ ἔχων τάξιν Πόντ. (Οἶν.): *Ατσαλος κι ἄπραχτος. ζ) Κακόσχημος, ἐπὶ σώματος Θράκ. (Αἶν.): Τί κουρμί ἄπραχτου! ζ) Ἀνεπιτήδευτος, ὀξύς, ἐπὶ φωνῆς Θράκ. (Αἶν.)

4) Ὁ ἀποφεύγων τὴν μετὰ τῶν ἄλλων συναναστροφὴν Θράκ. (Καί αμίτς.) Νίσυρ. Σύμ.: Κακόμοιρε, ἄπραγος ποῦ εἶσαι! Νίσυρ. Ἡ δεῖνα εἶναι ἄπραχτη Καλαμίτς. Συνών. ἀγειτόνευτος, ἀγειτονίαστος, ἀκοινώνητος 1, ἀκριτος 3, ἄσμιχτος, ἀσυνανάστρεφτος, μονόχνοτος.

ἄπρεπα ἐπίρρ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (*Οφ. Χαλδ. κ.ά.) ἄπριπα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄπρεπα. Πβ. Μαχαιρ. 1, 42 (ἐκδ. RDawkins) «ἐξωδιάζαν τὸ δικόν τους ἄπρεπα».

*Αναρμόστως, ἀπρεπῶς, ἀτόπως ἐνθ' ἄν.: Πολὺν ἄπρεπα μίλησε. Νὰ μὴ φέρεσαι ἄπρεπα 'ς τοὺς μεγαλύτερους σου πολλαχ. Ἀπρεπα ἐφέρετεν Χαλδ.

***ἀπρέπαστος** ἐπίθ. ἀπρίπαστες Σκῦρ. ἀπρίπραστες Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρεπαστός < *πρεπάζω < πρέπω. Ὁ τύπ. ἀπρίπραστες ἔχει τὸ ρ τῆς συλλαβῆς πρ α κατ' ἐπίδρασιν τοῦ προηγουμένου συμπλέγματος πρ.

Ὁ μὴ ἔχων τὴν πρέπουσαν ἀνατροφὴν, ἀνάγωγος: Ἔντα ἀπρίπαστες ἄνθρωπος εἶναι! || Φρ. Κακόχοράχης, ἀπρίπραστος! (κακὸν χρόνον νὰ 'χῃς, ἀνάγωγε! Ἀρά).

ἀπρέπεια ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπρέπεια.

*Ασχημοσύνη, ἀκοσμία: Αὐτὸ ποῦ κάνει εἶναι ἀπρέπεια. Συνών. ἀπρεπιά, ἀπρεπωσύνη.

ἀπρεπιά ἡ, ἐνιαχ. ἀπρεπία Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπρεπία Πόντ. (Κερασ.) ἀπουρηπία Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπρεπος.

*Απρέπεια, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀπρεπία του δὲν ἔχει ὄρια. Τέτοιες ἀπρεπίες νὰ μὴν κάνῃς ἄλλη φορὰ ἐνιαχ. Ἀπρεπίας μὴ ποῖς (ποῖς=ποιῆς=ποιῆς) Κερασ. Ἐκεῖ 'ς σὸν τόπον πολλὰ ἀπρεπίας ἐποίκεν Χαλδ. Ἀπρεπίαν ἔχομ' ἀτο νὰ μὴ φιλοῦν τὰ κορίτ' α τῇ μισᾶφιρίων τὰ δερᾶ (θεωροῦμεν ἀπρεπὲς τὸ νὰ μὴ φιλοῦν τὰ κορίτσια τὰς χεῖρας τῶν ξένων) αὐτόθ.

ἄπρεπος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄπρεπο Τσακων. ἄμπρεπος σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. ἄμπρεπος Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄπρεπος. Τύπ. ἀνέπρεπος ἐν ἐγ-γράφῳ τοῦ 1779.

1) Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Λόγια-φεροσίματα ἄπρεπα. Ἀπρεπο κάθισμα. Ἀπρεπη συμπεριφορὰ. Αὐτὸ ποῦ 'καμες εἶναι ἄπρεπο πρᾶμα. Ἀπρεπο εἶναι ν' ἀντιλέγῃς 'ς τὸ μεγαλύτερό σου σύνηθ. Ἀπρεπο ροῦχο Σύμ. Τοῦτο ποῦ 'καμε ἔτανε ἄπρεπο Σκῦρ. Ἀπρεπα δουλείας εὐτάς (κάμνεις) *Οφ. Ἀπρεπα λόγια εἶπες Κερασ. Ἀτὸ 'ς ἐσέν' ἄπρεπον ἐν' (τοῦτο εἶναι ἀνάρμοστον εἰς σέ) Οἶν. || Παροιμ.

Τὰ ἄπρεπα πρεπούμενα κι ὁ γάδαρος μὲ σέλλα (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος νὰ συνδυάσῃ πράγματα ἀνάρμοστα) Πελοπ. (Φεν.) κ.ά.

*Ασκημέ μου κι ἄπρεπέ μου, | τί νὰ πρωτοφάμε βράδυ! (ἐπὶ ἀσκήμου καὶ ἀναρμόστου συζύγου, ἀλλ' εὐποροῦντος) Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Τὰ ἄπριπα εἶν' ἄπριπα κι ὡς πρέπουν ἂν τὰ βάλῃς (ὅσον καὶ ἂν ζητῇς νὰ συμβιβάσῃς τὰ ἀνάρμοστα, μένουν

πάντοτε ἀνάρμοστα) Σάμ. Συνών. *ἀνάκοος 3. 2) Δυσειδής, ἄσχημος Κεφαλλ. (Λειξούρ.) — Δεξ. Δημητρ.: Παροιμ.

Δὲν πρέπει τ' ἄπρεπον στολὴ καὶ τοῦ γαδάρου σέλλα, μὰ οὔτε καὶ τοῦ γέροντα νὰ παίξῃ μὲ κωπέλλα

Λειξούρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Διοσκορ. περὶ ὕλης ἱατρικ. (ἐκδ. Kühn σ. 769) 5, 102 «δοκεῖ δὲ ἡ πεπλυμένη [λιθάργυρος] ἀρμόζειν εἰς τὰ ὀφθαλμικά καὶ οὐλὰς ἀπρεπεῖς».

ἀπρεπωσύνη ἡ, Πόντ. ἀπρεπωσύνᾱ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπρεπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

*Απρέπεια, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀτὸ ντ' ἐποίκεν ἀπρεπωσύνᾱ ἐν' Χαλδ.

ἀπρηστος ἐπίθ. Κύπρ. ἀπρηστους Μακεδ. ἀπρηστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πρηστός < πρήσκω.

Ὁ μὴ πρησμένος ἐνθ' ἄν.: Τὸ θέριν μου ἐν' ἀπρηστον, ἀμ-μὰ πονῶ το Κύπρ. Ἀπρηστον ἐν' τ' ἐμόν ἡ κοιλία Τραπ. Χαλδ.

ἄπρι τό, Καπ. (Φαρασ.)

*Αγνώστου ἐτύμου.

1) Ἀγκίστριον ἀλιευτικόν. 2) Μικρὸν δίκτυον.

***Ἀπριλήσιος** ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. Ἀπριλέθιν Πόντ. (Κερασ.) Ἀπριλέθ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀπρίλις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ήσιος.

Ὁ γεννηθεὶς ἢ γινόμενος κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐνθ' ἄν.: Ἀπριλέθιν μουςκάριν Κερασ. Ἀπριλέθ' κορίτ' (ἐρίφιον) Χαλδ. Ἀπριλέθ' μανουδάκ' αὐτόθ.

***Ἀπριλιάτικος** ἐπίθ. κοιν. Ἀπριλιάτ'κους βόρ. ἰδιωμ. Ἀπριλιάτικο Τσακων.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀπρίλις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιάτικος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μῆνα Ἀπρίλιον κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀπριλιάτικη μέρα - νύχτα. Ἀπριλιάτικο ἀρνὶ - τριαντάφυλλο κττ. κοιν. Ἀπριλιάτικον ἀρνὶ ἀγόρασα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπριλιάτικοι τριαντάφυλλα Τσακων. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπριλιάτικη τριανταφυλλιά, ροδὴ ἢ Δαμασκηνή (rosa Damascena) ἀνθοῦσα συνήθως κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον κοιν.

***Ἀπρίλις** ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. *Οφ. κ.ά.) Ἀπρίλ-λις Κάπρ. Κύπρ. Χίος (*Ελυμπ. Καλαμ. Καρδάμ. Πυργ.) Ἀπρίλ-λιδις Ρόδ. Ἀπρίλ'ς βόρ. ἰδιωμ. Ἀπρίλ'ς Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Ἀπρίλι Τσακων. Ἀπ-πρίφι Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀδρίλι Ἀπουλ. Ἐπρίλις Καπ. (*Αραβάν.) Καπρίλ'ς Προπ. (Πάνορμ.) Ἀπρίλα ἡ, Πόντ. (Κρώμν. *Οφ. Τρσπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ὄν. Ἀπρίλιος, παρ' ὁ καὶ Ἀπρίλ-λιος. Ὁ τύπ. Ἀπρίλ-λις καὶ μεσν. παρὰ Μαχαιρ. 1, 44 (ἐκδ. RDawkins) «τὴν αὐτὴν τρίτην κς' Ἀπρίλιν, ατς' ἐτελειώθησαν οἱ βουλές». Ὁ τύπ. Καπρίλ'ς ἔχει τὸ κ ἐκ τοῦ περὶ τοῦ Ἀπριλίου λεγομένου σκωπτικοῦ ἐπωνύμου κοπρίλης, περὶ οὗ ἰδ. κατωτέρω.

1) Ὁ μὴν Ἀπρίλιος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (*Αραβάν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Φρ. Κατσούφιασε ὁ Ἀπρίλ'ς (λέγουν διὰ νὰ πειράξουν ἕναν ποῦ σκυθρωπάζει) Θράκ. (Σκοπ.) Ἀπρίλ'ς κοπρίλ'ς (διότι τὸν Ἀπρίλιον τὸ ψῦχος εἶναι ἀκόμη δριμύ) Προπ. (Κύζ.) || Γνωμ.

Ἄν βρέξ' Ἀπρίλις δυὸ νερὰ κι ὁ Μάις ἄλλο ἕνα, χαρὰ 'ς ἐκείνον τὸν γεωργὸ πῶχει πολλὰ σπαρμένα κοιν.

